

Hodnocení diplomové práce Jany Frýbertové Zdeněk Šmíd.

Pod všeobecným názvem práce se ukrývá text odrážející výrazný zájem diplomantky o autora, jenž sice působil v české literatuře více než tři desítky let, přesto však třináctou komnatu svého virtuálního tvůrčího kosmu čtenáři nikdy zcela neodkryl.

Interes J. Frýbertové o osobnost Zd. Šmída bylo by možno opřít o několik inspiračních momentů, jež jsou zmíněny v Úvodu: s autorem (a samozřejmě s množstvím čtenářů) sdílený zájem o „vodáctví“ a „horáctví“, jistá Šmídova autorská „rozpolcenost“ mezi „vážnou“ a „lehkou“ četbu, rozdílná kvalita textů vzniklých „před“ Listopadem 1989 a „po“ Listopadu 1989, postupné „zapadání slunce“ nad románem Cejch, sice svého času přijatým s nadšením dobově žádoucím a „náležitě“ oceněným, dnes však již také vnímaným spíše coby někdejší nezbytná a utilitární úlitba dobovému zájmu o politicky choulostivé téma, v řadě neposlední diplomantku neuspokojuje ani trvale malá pozornost věnovaná (žel již zesnulému) autorovi. Zdrojem jí byly kromě Šmídových textů knižně vydaných či televizně zpracovaných též zdroje elektronické (rozhovory), televizní dokumenty i odborný a denní tisk. A jako jeden z nejcennějších závěrů práce jeví se přesvědčení diplomantky o možném využití Šmídových textů a jeho pohledu na dějinné události a jeho přístupu k jejich interpretaci i ve výukové, tj. školní praxi.

Práce má jednoznačně řadu nepřehlédnutelných kladů spočívajících svým původem v již zmíněném a zjevném diplomantčině zájmu o autora a jeho texty, v sympatiích k jejich atmosféře, ke Šmídově schopnosti konstruovat situace komické, humorné i vážné, k jeho nezdolné vášni cestovatelské i k jeho citlivé práci s jazykovými prostředky. Z erbovních Šmídových textů (Trojí čas hor, Cejch, Vodácký průvodce..., Jak se chodí po horách..., pověsti) jsou citlivě volené ukázky představeny a analyzovány kultivovaně a se značnou mírou empatie a interpretovány s porozuměním pro jejich smysl a poetiku, velmi citlivě je posouzena též Šmídova „chůze po napjatém laně“ mezi banální literaturou až kýčem (Bombarda Joe, Miss Porta) a texty kvalit vančurovských (Trojí čas hor, některé knížky pověstí), diplomantka se v práci pozastavuje též nad vnitřní polaritou Cejchu, neuniklo jí, že po skvělém „rozběhu“ a skvostných dvou třetinách náhle text až příliš překotně spěje k závěru až didaktickému. Žel...

Zmíněné znaky kvalitní práce autorky s literárním materiálem jsou pouze jednou – příjemnější – stránkou zpracování diplomového úkolu. Tou druhou, „odvrácenou“ jsou chyby a nedostatky, a to jak pravopisné, tak i formální: množství neoddělených předložek, dvě tři slova „slitá“ do jednoho (pro četnost výskytu neuvádím vše, leč např. na s. 9, 10, 15...), nedůsledné užívání kurzivy a standardu (např. s. 17, 20, 22, 23), na s. 15 chybí poznámka č. 27, psaní „od jinud“ (m. „odjinud“; s. 17), „vodáckou příručku byla dokončena...“ (s. 34), „Ivan alias Džefem...“ (s. 35), „členové se oslovují jako pantátově...“ (s. 36), chybné užití tvarů zájmena „ona“ – „zda ji na zádech opravdu nerostou křídla“ (m. „jí“; s. 41) a „že jí tam všichni znají...“ (m. „ji“; s. 52), chybný tvar přechodníku na s. 51 („nemyslejíce“)..

Přes uvedenou dvojí „kvalitu“ doporučuji práci k obhajobě; jsem nakloněn hodnotit ji jako dobrou.

V Plzni 17. července 2018

Jiří Staněk